

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstinget. № 71.

Ellevte Session.

48de Møde.

Tirsdagen den 6te Marts.

(Fortsat.)

F. Nielsen (fortsat): Det er blevet indvendt, at man ikke ret faae Grunden til, at jeg havde skjælnet mellem Foretagelsen af de kirkelige Handlinger, saaledes at jeg paa den ene Side satte Daab, Vielse og Begravelse, og paa den anden Side Confirmation, Altergang og Prædiken. Jeg har her ikke valgt i Blinde; jeg har haft en Inddelingsgrund, da jeg beelte saaledes; og jeg maa bede om Undskyldning, fordi jeg ikke tidligere har anført den; jeg troede den laae nær. Min Mening var, at de kirkelige Handlinger, der til deres rette Udførelse behøve en Menighed, skulde foretages i den Præsts Kirke, som man havde valgt til sin Sjælesørger, og med hvis Mening i det Hele man kunde antages at samstemme; at derimod de kirkelige Handlinger, som mere vedkom kun Familierne, kunde foretages i Hjemkirken. Naar mit Barn bliver confirmeret, da fremstiller jeg det for Menigheden; naar jeg gaaer til Herrens Bord, da er det en Communio, til hvis egentlige Forrettelse der hører Samslutning til Menigheden; vil jeg høre en Prædiken, saa gaaer jeg hen og hører den der, hvor jeg samstemmer med ham, der holder den; naar derimod mit Barn bliver døbt, min Datter bliver viet, eller min Slægtning bliver begravet, da kommer det egentlig ikke stort den enkelte Menighed ved, men da kommer det Familien ved og en mindre Kreds af Venner, og disse Ting

skulde altsaa høre til Hjemkirken, de andre derimod til Menighedens Kirke. Den 3die Landstingsmand for 1ste Kreds (Clausen) fandt, at jeg havde gjort en meget vigtig Slutning, at mine Præmisses ikke passede med min Conclussion, at jeg efter de Præmisses, som jeg havde stillet, maatte komme til den Conclussion, at der skulde være en almindelig Frihed i alle Kirker for alle Præster til der at forrette kirkelige Handlinger. Net, dette kan jeg ingenlunde komme til; jeg tænkte kun om, hvad der burde være dem tilladt, som have seet sig i den Nødvendighed at løse det Sognebaand, der bandt dem til deres Præst, og vælge sig en anden Sjælesørger, at det burde være disse tilladt at erholde visse bestemte kirkelige Handlinger, som ret egentlig vedkom Familien, udførte i deres Hjemkirke. Mine Præmisses og min Conclussion i denne Henseende troer jeg ingenlunde staae i nogen Modsigelse til hinanden.

Der er sagt af en foregaaende Taler (Strøm), at Rigsdagen er vor Kirkerepresentation. Det er Ord, som i allerhøieste Grad have forundret mig. Jeg troede, at det hørte med til en Representation, at de, hvoraf den bestod, skulde udgaae fra dem, som den repræsenterede, at enhver Repræsentant maatte være en Deel af dem, han repræsenterede, en Deel af dem med Hensyn til den store Heelhed, som det var om at gjøre. Men nu er det aldeles uanvendbart, at det ikke er gjort til nogen Forpligtelse for Folkerepresentationens Medlemmer at høre med til Kirken; og derfor kunne de ikke repræsentere Kirken. Det er gjort til en Forpligtelse for dem, der skulle repræsentere Fol-